

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сухоненка Вадима Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3¹ розділу VI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про житлово-комунальні послуги“, частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України

Київ
15 січня 2026 року
№ 11-2(I)/2026

Справа № 3-242/2025(486/25)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого,
Барабаша Юрія Григоровича – доповідача,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сухоненка Вадима Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3¹ розділу VI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про житлово-комунальні послуги“ від 9 листопада 2017 року № 2189–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 1, ст. 1) зі змінами, частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Барабаша Ю.Г. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Сухоненко В.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) пункт 3¹ розділу VI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про житлово-комунальні послуги“ від 9 листопада 2017 року № 2189–VIII зі змінами (далі – Закон), частину шосту статті 19, пункт 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Пункт 3¹ розділу VI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону визначає окремі питання порядку введення в дію Закону щодо врегулювання договірних відносин у сфері надання та споживання житлово-комунальних послуг.

У частині шостій статті 19 Кодексу передбачено, що „для цілей цього Кодексу малозначними справами є:

1) справи, у яких ціна позову не перевищує тридцяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб;

2) справи незначної складності, визнані судом малозначними, крім справ, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження, та справ, ціна позову в яких перевищує вісімдесят розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб;

3) справи про стягнення аліментів, збільшення та зменшення їх розміру, припинення стягнення аліментів, оплату додаткових витрат на дитину, індексацію аліментів, зміну способу їх стягнення, якщо такі вимоги не пов’язані із встановленням чи оспоруванням батьківства (материнства);

4) справи про розірвання шлюбу;

5) справи про захист прав споживачів, ціна позову в яких не перевищує шістдесяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб“.

Відповідно до пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу не підлягають касаційному оскарженню „судові рішення у малозначних справах та у справах з

ціною позову, що не перевищує двохсот п'ятдесяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, крім випадків, якщо:

а) касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики;

б) особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до цього Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи;

в) справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу;

г) суд першої інстанції відніс справу до категорії малозначних помилково“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У січні 2021 року Товариство з обмеженою відповідальністю „РАДА 5“ звернулося до Печерського районного суду міста Києва з позовом, зокрема до Сухоненка В.В., про стягнення заборгованості за надані житлово-комунальні послуги.

Печерський районний суд міста Києва рішенням від 30 жовтня 2023 року у задоволенні позову відмовив.

Київський апеляційний суд постановою від 10 липня 2025 року рішення Печерського районного суду міста Києва від 30 жовтня 2023 року скасував та ухвалив нове судові рішення, яким стягнув з Сухоненка В.В. заборгованість за надані житлово-комунальні послуги.

Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду ухвалою від 11 серпня 2025 року відмовив Сухоненку В.В. у відкритті касаційного провадження.

Автор клопотання вважає, що оспорювані положення Закону суперечать частині першій статті 6, частині першій статті 8, частині другій статті 19, частині четвертій статті 41, статті 67 Конституції України, а оспорювані

положення Кодексу – частині другій статті 24, частині першій статті 55, статті 129 Основного Закону України.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано (стаття 151¹ Конституції України).

Відповідно до абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“ суб’єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України.

Сухоненко В.В. просить перевірити на відповідність Конституції України пункт 3¹ розділу VI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону, частину шосту статті 19 Кодексу. Однак в остаточному судовому рішенні в його справі зазначені положення Закону та Кодексу не застосовувались, тому Сухоненко В.В. не є суб’єктом права на конституційну скаргу з цього питання в розумінні вимог абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 1 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом.

3.2. Автор клопотання порушує перед Конституційним Судом України питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу.

Згідно з пунктом 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі.

Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 22 листопада 2023 року № 10-р(II)/2023 вже досліджував питання касаційного оскарження судового рішення, яке не підлягає касаційному оскарженню, зокрема у малозначних справах та визнав конституційним пункт 2 частини третьої статті 389 Кодексу й виснував, що „приписи Кодексу можуть установлювати обмеження на реалізацію права на касаційне оскарження судових рішень, однак такі обмеження мають бути ґрунтовані на приписах права, що є зрозумілими за своїм змістом і передбачними за наслідками застосування, та мати правомірну мету й бути домірними“ (абзац другий підпункту 7.4 пункту 7 мотивувальної частини); «оцінюючи конституційність пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу в аспекті домірності використаних у ньому юридичних засобів, що встановлюють „фільтр“ для касаційного перегляду судових рішень, ухвалених судами першої та апеляційної інстанцій, Конституційний Суд України зважає на те, що безпосередньо в підпунктах „а“, „г“ цього пункту визначено випадки, за яких касаційне провадження має бути відкрите попри те, що справу визнано малозначною.

Такими випадками, що їх визначено в пункті 2 частини третьої статті 389 Кодексу, є, зокрема, наявність у касаційній скарзі питання права, що має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовної практики (підпункт „а“); значний суспільний інтерес або винятковість її значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу (підпункт „в“); віднесення судом першої інстанції справи до категорії малозначних помилково (підпункт „г“).

Отже, установлений у пункті 2 частини третьої статті 389 Кодексу такий „фільтр“ для касаційного перегляду судових рішень, ухвалених судами першої та апеляційної інстанцій, як малозначність справи, не є непереборною перешкодою для доступу особи до суду касаційної інстанції. Тому пункт 2

частини третьої статті 389 Кодексу містить домірні засоби законодавчого встановлення процесуальних відносин щодо відкриття касаційного провадження у малозначних справах» (абзаци перший, другий, третій підпункту 7.10 пункту 7 мотивувальної частини).

Отже, конституційна скарга Сухоненка В.В. в частині відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу стосується того самого предмета, щодо якого вже є рішення Конституційного Суду України, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 56, 58, 62, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сухоненка Вадима Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3¹ розділу VI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про житлово-комунальні послуги“ від 9 листопада 2017 року № 2189–VIII зі змінами, частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 1 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом; пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 6

статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**